

Velké zářící světlo

Jeffersonville, Indiana, USA
22. prosinec, 1957

1 Moje téma pro dnešní ráno je v Novém zákoně. Nejdříve budeme číst místo Písma z Matoušova evangelia, první... 2. kapitoly, začneme od 1. verše. A potom bych chtěl vzít také text ze 4. kapitoly, 14. a 15. verš. Miluji číst Slovo, protože tím Slovem je Bůh.

Když se pak Ježíš narodil v judském Betlémě za dnů krále Heroda, hle, do Jeruzaléma přišli mágové od východu

a říkali: „Kde je ten narozený židovský král? Viděli jsme totiž na východě jeho hvězdu a přišli jsme, abychom se mu poklonili.“

A jako další ze 4. kapitoly, 14. verš, které mluví ohledně proroka.

Aby se naplnilo to, co bylo řečeno skrze proroka Izaiáše:

„Země Zabulón a země Neftalí, při cestě k moři, za Jordánem, Galilea pohanských národů:

lid, který bydlel v temnosti, uviděl velké světlo a těm, kteří seděli v krajině a stínu smrti, světlo se zaskvělo.“

2 Chtěl bych vzít moje téma z... následující: *Veliké zářící světlo*. Je to velice zvláštní místo Písma.

V tomto čase lidé většinou kážou na téma: Nebylo pro ně žádné místo v hostinci; a o Vánocích; a Josef a Marie; a narození Pána Ježíše. Včera jsem přemýšlel, že bych se mohl pokusit se k tomu přiblížit z jiného hlediska, než mnozí z vás slyší v rozhlase a v televizi.

Když jsem přemýšlel, přišlo mi na mysl o těch mudrcích a o hvězdě. A to, co mě zasáhlo, bylo toto: co mají mudrci společného s Kristem? Proto včera večer, při čtení mnohých starodávných učenců, bylo již dost pozdě, a já, když jsem se pokoušel najít něco, co by přineslo trochu světla pro dnešní večer, jsem až za stolem usnul.

Tedy, je to zvláštní věc mluvit o těchto věcech, protože přece jen Bůh je zvláštní. Bůh dělá věci zvláštním způsobem, a častokrát ve zvláštním čase, protože On sám je zvláštní, a ti, kteří Mu slouží, jsou zvláštní; jsou to prazvláštní lidé.

3 Tak jako my... Ten čas tohoto ročního období, kdy soustřeďujeme naše myšlenky na Vánoce, je to velice špatné, že máme mnoho mýtů, jako je Santa Klaus, místo skutečného Krista, jak by to mělo být. Mnoho malých dětí v této zemi dnes neví nic víc než to, že Vánoce znamenají velké sáně plné hraček a nějaké mystické soby, které rychle slétnou na dům, jen aby se později dozvěděly, že to je mýtus; jen aby to poškodilo jejich víru, když přijde na to, co to znamená, jaký je opravdový příběh Kristova narození, který nemá nic společného se soby nebo mužem bafajícím fajfku, který má kolem límce svého pláště kožešinu.

To bylo narození našeho požehnaného Pána Ježíše. A je to nanejvýš zvláštní vidět, jak Bůh pracoval tímto způsobem, protože v žádné jiné době v celé historii světa takto nepůsobil. To muselo být přesně v tomto čase. A teď se na pár chvil podívejme přímo na toto období.

4 Bylo to v době, ve které Herodes, ten vrah, byl králem. To musel být... ten muž bez srdce musel být králem v této době, protože jak jsme obeznámeni z Písma, které říká, že on zabil všechny děti od dvouletých níže, když se snažil najít Krista. A tak to muselo být právě v tomto čase.

A potom to muselo být v tom čase, kdy povstala ta věc s určováním výše daně, a to přimělo jít Marii a Josefa zpět do domovského města Betléma, kde byli vedeni, a jejich čas data narození tam byl zapsán u soudu i v chrámě, aby jim byla vyměřena daň. Kristus se musel narodit v Betlémě, a když se to dělo, oni byli odtamtud mnoho kilometrů vzdáleni.

5 A už jsme si všimli těch nebezpečí, kterými museli procházet, aby se tam mohli dostavit. No, oni tam neměli nějakou pohodlnou vypořádanou sanitku, aby tam Marii zavezla. Oni to tehdy neměli tak jako dnes, abychom my mohli mít nějaký druh výmluvy. To byl králův příkaz. Muselo to být vyplněno. „Král to řekl!“ Bez ohledu na její stav, nebo cokoli, oni se museli vrátit do své domoviny. Nebyl tam žádný komfort pro tu mladou nastávající matku. A nebyl tam žádný způsob cestování, pouze pěšky nebo na hřbetě oslíka.

A bylo nám řečeno, že Josef vzal Marii, tu matku, která byla každou chvíli v očekávání, a posadil ji na hřbet oslíka. A pokud jel někdo někdy na oslíku, tak ví, jaká je to strastiplná cesta. Ten prostý člověk, který putoval úzkou cestou, která se klikatila mezi horami, šel do Betléma z níže položeného Judska velice hrbolatou a nerovnou cestou. Co kdyby ten oslík neměl pevný krok a s tou mladou těhotnou matkou by upadl?

6 A také v těch dnech, když bylo tak mnoho poutníků, kteří šli do svých domovských krajů, celá země byla v pohybu a hemžila se poutníky a cestujícími vracejícími se do své vlasti, a to byly v těch dnech velice dobré příležitosti pro lupiče. Když viděli ty malé karavany s malými skupinami lidí, ti jezdcí... ti lupiči mohli vjet rovnou mezi ně, pozabíjet je, uloupit jejich majetek a uprchnout. Co to všechno muselo být, čemu tento mladý manželský pár musel čelit, a co se ještě mohlo přihodit.

A také, co kdyby některé z divokých šelem, byli tam totiž lvi, kteří mnohé usmrtili, divoké šelmy, které se toulaly po pustině, přes kterou oni museli projít. Co kdyby nějaká divoká šelma vyrazila směrem k té malé skupině, co by mohl Josef udělat s holí v ruce, a se ženou, která se sotva pohybovala? Tomu oni museli čelit.

7 Ale těší nás, když víme, že my neurčujeme náš osud. Bůh drží náš cíl našeho putování ve své ruce. A On určil, že to bude tak, a neexistuje nic, co by mohlo kdykoliv Boží program přerušit. My musíme dojít.

8 A tak tam neměl být žádný strach. Je možné, že Marie a Josef, oni sami byli obyčejnými nevzdělanými lidmi. Oni neměli možnost žádným způsobem rozeznat, že tyto věci, které se děly přímo v tomto čase, byly vyplněním Písem.

A to stejné je dnes. Jsou věci, které se dějí přímo v tomto dni, ve kterém žijeme, a mnoho z nás neví nic o tom, jak se Bůh pohybuje.

Jedna z těch paní, které tady nahrávají v této místnosti, se mě zeptala, kdy budu mluvit na téma rukopisu a sputniku v povětrí: „Mohlo by to být příští neděli?“

Řekl jsem: „Já nevím.“

Ale, ó, vidíte, že v tomto čase zahaleném v temnotě se velká Boží ruka stále pohybuje. Nic ji nemůže zadržet.

9 A můžeme vidět, že to bylo tak jako dnes, že ten malý oslík a ti dva cestující nakonec přijeli v noci; jeli přes pustiny; bylo tak horko! A potom řekněme, že prostě sedí na kopci na východ od Betléma.

Betlém leží v údolí a je tam *takový* kopec. A cesta, která vede do Betléma, se stáčí východně od Betléma a vede přímo dolů do Betléma. Poblíž zatáčky, kde naposledy zatáčíš, předtím než začneš scházet z kopce, leží velká hromada rozeklaných kusů skal. A podle mínění historiků se tam Marie a Josef pravděpodobně zastavili, aby si trochu odpočinuli, dřív než toho večera vešli do města.

10 Pohledme na Josefa, jak ji opatrně bere na ruce, zvedává svoji malou nevěstu z oslíka a pomáhá jí sesednout na zem. Objal ji a posadil na kámen a řekl: „Miláčku, tamhle, rovnou pod námi, je to malé město, kde se možná narodí naše miminko.“

Dokážu si představit hvězdy, jak se trochu zatřpytily a maličko zazářily, když tam seděli a dívali se na Betlém, který byl od nich na východ. A tak, když tam seděli a obdivovali a upřeně hleděli na hvězdy, v dálce stovky kilometrů na východ od nich se rozvíjela jiná scéna.

Víte, Bůh působí ve svém vesmíru. On to dělá tak, že se dějí věci v jedné zemi, kde On působí a formuje to, aby se to setkalo s jinými. Vidíme tam daleko na východě, jak nám říkají mnozí historici, že tito muži (mudrci, jak víme, že jimi byli)...

Dnes bychom je víceméně nazvali astronomy, ne v tom smyslu jako věštcí; existuje výsměch z astronomie, a říká se tomu věštění. A lidé se za těmi věcmi ženou, a přitom ve skutečnosti to je *jen* falešné pojetí o opravdové astronomii.

11 Hampton nám řekl (ten velký historik), že to byli... ti astronomové byli Médo-Peršané. Sledujme na chvíli jejich život. Shledáváme, že tito Médo-Peršané se seznámili s Evangeliiem o našem Pánu, když byli v Babyloně. Mnoho let předtím za dob krále Nabuchodonozora měli takové lidi jako astronomy, kteří pozorovali hvězdy a nebeská tělesa. A oni dokázali předpovědět na základě znamení a pohybů hvězd jisté události, které se měly uskutečnit.

A králové dřívějších dob u takových mužů hledali radu, aby se dozvěděli o událostech a věcech, které se měly stát. Bůh to vždycky ohlašuje pomocí svých nebeských těles, než to dá vědět na zemi. Bůh to píše na nebesích.

A tyto hvězdy, na které se díváme a myslíme si, že to jsou malé pětiramenné částečky na nebi — ale čím ony jsou? *Jsou* to světy daleko rozlehlejší, než je tento, odrážející sluneční světlo.

12 A ti lidé se určitě seznámili s Evangeliiem v letech zajetí Izraele, v průběhu těch sedmdesáti let v zemi Chaldejců, a Daniel byl určitě představeným těch mudrců. On byl prorokem díky své velké moudrosti a věděl konec těch věcí a věděl, co se Bůh chystal udělat, a byl *jmenován* nadřazeným těch mudrců. Ti mudrci měli staré rukopisy svých praotců, na které se odvolávali. A Daniel přinášel Písma Páně.

A my rozumíme, že oni se během toho času hodně společně radili a viděli moudrost a moc, kterou ten jediný pravdivý Bůh projevoval a ona daleko převyšovala moudrost každého astronoma i mudrce. Bylo to dokázáno v tu noc, když král Nabuchodonozor... nebo Balsazar měl večírek, žádný z těch Chaldejců nebo astronomů nedokázal přečíst ten rukopis na stěně. Ale Daniel skrze Ducha svatého a moc živého Boha to dokázal. A jeho rukopisy jsou uchovávány jako posvátné až do dnešního dne.

13 Tedy, my je nazýváme, na východě... Měl jsem příležitost s nimi hovořit v Indii. A oni se dnes nazývají mohamedáni. Ale ve skutečnosti byli Médo-Peršany. Indové jsou nazýváni... Myslím, že je nazývají nečistými. A Médo-Peršané jsou ve skutečnosti mohamedáni. A jsou to ti, kteří byli původně s králem Nabuchodonozorem. A jejich velcí mudrci byli učenci, kteří studovali přírodní věci, aby mohli oznámit duchovní věci, které se měly uskutečnit.

14 Tedy, oni přes ta dlouhá staletí uchovávali rukopisy Danielova učení, a tak dále.

A to, co dělali za večerů v dřívějších dobách, oni vystupovali do Assayeského pohoří. A tam v horách měli zámek. A v tom zámku, byl to zámek mudrců. A tam měli svoji slavnostní náboženskou slavnost. A po té slavnosti vyšli ven na střechu anebo na terasu a tam do nějaké věže — observatoře, po západu slunce. A jak to dělají mohamedáni, oni se klanějí slunci a volají: „Allah! Allah!“ a mnohokrát se žehnají svícenou vodou, a tak dále, dokonce do dnešního dne. Jejich nejsvětější věcí byl většinou oheň. Oni věřili, že ten jediný pravdivý Bůh žije v ohni.

Jak je to zvláštní, když víme, že jediný opravdový živý Bůh žije ve světle a je stravujícím ohněm.

Jak oni pálili posvátné ohně! A oni ten oheň pozorovali, protože věřili, že ten jediný opravdový Bůh žije v tom ohni a že se pro ně sám odzrcadloval. A ten oheň hořel nejjasněji, když světlo slunce zapadlo.

15 Tedy, oni vystoupali na pozorovací věž a dívali se vzhůru. Byli dobře trénovaní. Znali každý pohyb na tom velkém nebeském tělesu hvězd. Pozorovali pilně každý pohyb.

Ó, kdyby to jenom dělali křesťané. Ne pozorovat hvězdy, ale sledovat Boží Slovo, jak se odhaluje. Kdybychom si jenom dnes všimli a uviděli, jak Bůh zaslíbil pro tuto dobu tyto věci, které tak statečně zastáváme. Bůh zaslíbil dělat tyto věci, takové jako uzdravování nemocných a konání velkých zázraků.

16 Tentýž Daniel, který je učil o těchto událostech, řekl, že v posledních dnech, lid, který poznal svého Boha, bude konat hrdinské činy. Tato místa Písma se musí vyplnit. Kdybychom jenom hledali! A pokud si všimnete, Bůh zjevuje sám sebe pouze těm, kteří Ho hledají a touží Ho vidět. Přiblížte se ke mně, a já se přiblížím k vám, říká Pán. Někdy Bůh dovolí, aby se věci děly tak, abychom byli přitaženi blíže k Němu. Protože Bůh najisto ustanovil, že některé věci se musí stát a ony se budou rozvíjet právě tak, jak tikají Jeho velké hodiny.

17 Řekněme, že určité noci, když ta slavnost skončila a oni se poklonili zapadajícímu slunci, že potom naše společnost jde nahoru na pozorovací věž. A když se ta velká nebeská tělesa začala ukazovat na obloze, byly přineseny a rozvinuty staré rukopisy mudrců dávných dob. A oni do nich hleděli a mluvili o určitých věcech, které byly předpověděny. A pravděpodobně jejich téma po dlouhou dobu bylo: velký úpadek království a kolaps jejich velkých impérií, a jaká je současná sociální úroveň lidí, a války a kdo rozpoltil zemi a potřísnil ji krví jejich druhů. Jako muži, kteří jsou duchovní, chápou jenom duchovní věci; jak je to možné, že odhalení těch slavných dnů pominulo, a jejich hanby, zatímco ten svatý oheň šlehal do vzduchu a mizel a představoval jediného pravého živého Boha.

A když se noční doba blížila k půlnoci — řekněme, že v deset nebo v jedenáct hodin, když tam ti účastníci seděli, možná zpívali své písně nebo se možná modlili. Nevíme přesně, co dělali, a historici to neobjasnili. Ale nicméně, oni museli být v duchovním nastavení, protože Bůh uctí to, kde je jednota a Duch.

18 Bůh k nám dnes dopoledne přijde. On ušetří život této malé milované dívenky i mnoha z vás tady, kteří umíráte možná na rakovinu nebo na jiné nemoci, kdybychom se jen mohli dostat do duchovní jednoty s Jeho Slovem a s Ním. Bůh zjeví sám sebe. On to vždycky dělá.

Na cestě do Emauz, po zmrtvýchvstání, bylo to teprve tehdy, když s Ním Kleofáš a jeho přítel začali mluvit a byla citována místa Písma, a *tehdy* jim Bůh v Kristu zjevil sám sebe. A potom na zpáteční cestě řekli: „Copak v nás naše srdce nehořelo, když k nám mluvil na cestě?“ Něco v tom je, když se mluví o Slově!

19 A v jejich starých rukopisech, když je četli od různých mudrců, kteří již zemřeli... Nedokážu správně vyslovit název jejich Bible tehdejší doby, kterou oni nazývali Zend-Avesta [Poznámka 1: Náboženské knihy staroislámského náboženství.] nebo něco v tom smyslu, kterou četli a odvolávali se zpět na ty rukopisy jejich svatých mužů. Přesto mnozí z nich byli modláři a přinášeli lidem hanbu a urážku, a tito mudrci nepochybně skláněli svoje hlavy v zahanbení. Ale mimo to všechno, tehdy ty svaté ohně hořely a představovaly pravého Boha.

20 Potom vidím jednoho, jak přichází ze zámku se svítkem v ruce. Předkládá ho těm mudrcům sedícím v té observatoři a sledujícím hvězdy a všechno, co se pohybovalo v dokonalé harmonii, jak se to dělo noc co noc, přesně tak, jak to Bůh ustanovil.

A zde, když mluvili o rozpadajících se královstvích, četli část z Daniele, která říká: „Hleděl jsem na to, až se z hory utrhl kámen bez pomoci rukou a udeřil na království země a ona se stala jako plevy na mlatu. A ten velký kámen vyrostl ve velikou horu, která pokryla celou zemi. A Jeho království bude královstvím věčným.“ Jejich naděje byly upřeny na čas, kdy se říše přestanou rozpadat a kdy království přestanou být ničena, protože mělo přijít království věčné, ustanovené skrze jediného pravého a živého Boha.

A když o těch věcech přemýšleli, o těch místech Písma, jeden z nich se musel podívat vzhůru. A tam byla jedna zvláštní hvězda. Oni spatřili světlo, které nikdy předtím neviděli. Byla to majestátní hvězda, která až doteď nenáležela nebo se nedostala do zorného pole těch mudrců. Ale ona tam byla. Proč? Písma se musí vyplnit.

21 Vy potom řeknete: „Bratře Branhame, myslíš si, že by Bůh jednal s těmi mudrci?“

Bible říká v epištole k Židům v první kapitole a prvním verši:

„Mnohokrát a mnoha způsoby (všemi možnými způsoby) mluvil kdysi Bůh k otcům.“

Ve Skutcích apoštolů 10:35 je rovněž napsáno: „Bůh není přijímač osob, ale poctí v každém národě ty, kteří mu touží sloužit ve spravedlnosti.“ I když jsi na omylu, ale přesto v poctivosti, kterou projevuješ ve svém srdci, že máš touhu sloužit Bohu, Bůh to uctí. Proto denominace nemohou vyznačit žádné čáry, které by zadržely Boha pro určité vyznání víry, protože Bůh se bude dívat na motivy lidského srdce, a tam z toho místa bude působit.

22 Shledáváme, že tito mudrci, upřímní ve svých srdcích, toužili spatřit toho jediného pravého Boha, vyhlíželi vyplnění Jeho prorocství, které říkalo, že Pán ho vzbudí a učiní, že Jeho království nebude mít konce. Bude to království trvající věčně.

Bylo to v době, kdy ta hvězda, kterou dnes nazýváme hvězdou, se objevila na obloze. Dokážu si představit, jak ti mudrci najednou společně povstali a oněměli, když se podívali na tu podivuhodnou hvězdu, která v rozporu se zákony sluneční soustavy sestoupila z velkých konstelací nebeských těles, aby oznámila něco, co se mělo brzy stát.

23 Mám naději, že v tomto místě dokážete číst mezi řádky a poznat, co mám na mysli, totiž že v tom dni Bůh postoupil proti všemu, aby dal poznat sám sebe, že dnes žije a povstal z mrtvých ve svém nádherném nebeském těle. Ta fotografie Jeho Bytosti zde se staví proti každému nevěřícímu na světě. On žije navždy. Bůh koná věci svým vlastním neobvyklým způsobem.

24 Ale oni pozorovali nebeská světla, ale zdálo se, že toto světlo se ode všech ostatních lišilo.

A my jsme dnes pozorovali ta světla v církvi. Sledovali jsme světla metodistů, baptistů, letničních a presbyteriánů.

Ale pro ty, kteří Jej hledají, se zdá, že existuje jiné světlo, které začalo svítit a ohlašuje Jej. „On je tentýž včera, dnes i na věky.“ V Jeho velkolepé vznešené kráse i moci nebeského těla, které bylo posláno ve formě svatého Ducha v těchto posledních dnech do církve, aby ohlásilo Jeho moc zmrtvýchvstání, a On je navždy věčné světlo, které je teď mezi Jeho věřícími. Ó, jak úžasné je vidět to, co On koná!

25 A když tam stáli uchvázeni, jeden nemohl mluvit s druhým, protože je uchvátila sláva toho světla.

Ó, jak je to dnes, můj ubohý sešlý příteli, když nějaký člověk, který nikdy nepoznal Jeho moc, která dává věčný život a dává novou naději, když vejde do přítomnosti Božské osoby Krista s vírou, která působí, že před Jeho majestátem stojí uchvácen... Nejde o to přijít k oltáři a podat kazateli pravou ruku, nejde tu ani o to vstoupit do bazénu a být pokřtěn nebo stát s nějakou *nádobkou*, abys byl pokropen. Je to vstoupení do světla, jaké jsi ještě nikdy nezažil. Je to kotva Boží víry, která všechno, co je v protikladu ke Slovu, nazývá ničím, jako kdyby to nebylo. To dává nový život. To dává naději umírajícímu. To dává odvahu slabému. To dává uzdravení nemocnému. Dává požehnání těm, kterým se nevede dobře. Jak je to nádherné vstoupit do světla Jeho přítomnosti. To není žádný mýtus. Není to ani to, co si někdo ve svém tělesném myšlení prostě vykreslil. Ale je to vejítí přímo do přítomnosti Krále Slávy, toho věčného světla živého Boha.

26 Když se něco přihodí, to v tobě pevně drží tu naději, že bez ohledu na to jak později těžce onemocníš, pro ďábla je to absolutně k ničemu, aby se tě snažil pokoušet něčím, co je s tím v protikladu. Je to zakotveno navždy. Bez ohledu na to, jak se tě bude nepřítel snažit přimět, abys žil špatným životem, ty jsi zakotven navždy, protože jsi vstoupil do Jeho přítomnosti, do Božského světla, které

změnilo tvoji nejnaternější bytost a vložilo tam radost, zvon spasení zní ve tvém srdci, o čemž ten svět nic neví, protože jsi přešel ze smrti do života. Smrt a její stíny od tebe odletěly, a ty ses stal novým stvořením, když jsi vstoupil do toho Božského světla.

27 Když tam ti mudrci stáli jako okouzlení a sledovali to světlo, nakonec slyším, jak jeden říká druhému: „Ó, není to úžasné znamení, že se něco v krátké době stane?“

Opravdu, dnes také, když vcházíme do přítomnosti Pána Ježíše, je to Boží znamení, že se něco brzy stane; Jeho slavný druhý příchod je na dosah ruky.

A když se podívali jeden na druhého, po nějaké chvíli... Oni ji sledovali pravděpodobně celou noc. Jak zářila! Zdálo se, že je jasnější než jiné hvězdy. Zdálo se, že od ní nemohli odtrhnout oči, aby se podívali na nějakou jinou hvězdu.

A jsem si jist, že pokud vidíme to veliké věčné světlo zářící nám do tváře, nebudeme se dívat na naše denominace, abychom řekli: „My jsme baptisti nebo my jsme presbyteriáni nebo my jsme letniční,“ nebo cokoli by to mohlo být. Díváme se jenom na to světlo a žijeme. On je věčné světlo.

28 A jak ji sledovali, když nakonec vyšlo slunce... Oni ve dne spali. Pozoroval jsem je, jak sedí v Indii na ulicích, nohy zkřížené, hlavy k sobě; protože oni přes den spí a v noci jdou pozorovat hvězdy, sledují každý pohyb.

29 Jenom ti, kteří Ho vyhlížejí, Jej uvidí. Jenom ti, kteří v Něho věří, se budou radovat z Jeho požehnání. Jenom ti, kteří věří v uzdravení, uzdravení obdrží. Jenom ti, kteří věří ve spasení, ti ho obdrží. Všechny věci jsou možné těm, kteří věří. Ale předně, to nesmí být jenom nějaké vlastní sestavené tělesné pojetí. Musí to být přímé zjevení poslané od samotného Boha, zatímco vyčkáváme.

30 Zjišťujeme, že oni ji pozorovali noc co noc. Diskutovali o ní. Dívali se do Písem a zkoumali je. Vidím, jak jeden přichází a říká: „Tady je jiný hebrejský záznam. Pochází od jednoho z jejich proroků jménem Balám.“ A ten řekl: „Povstane hvězda Jákobovi.“ A oni viděli, že se vyplnila Písma. Ó, jak se jejich srdce radovala!

Jak by to mělo způsobit, že se naše srdce budou radovat, když víme, že v této zlé době, ve které teď žijeme, můžeme vidět, že se vyplnilo Boží svaté Písmo a zjevilo se nám jako velké osvětlující světlo, které osvěcuje naše bytosti.

31 Potom po určité době, když ji pozorovali, tak se jedné noci dala zvláště do pohybu. A my se stále pohybujeme se světlem. A to světlo se začalo pohybovat na západ. Oni rychle ustrojili a naložili své velbloudy a vzali všechny své dary. Vzali s sebou dary. A vidím je, jak se vydali na cestu a následovali to světlo, protože věděli, že to byla nebeská Bytost. Musela odzrcadlovat nějaké větší světlo.

Totéž je dnes, příteli, když vidíme svítící hvězdy, víme, že to je odzrcadlení slunce. Když vidíme svítící měsíc, víme, že to je odzrcadlení nějakého většího světla.

Když vidíme zářící církve, víme, že to je odzrcadlení většího světla, nesmrtelného a věčného světla. Ale když se sami zatemňujeme a odvracíme naše srdce a odvracíme naši víru a říkáme: „Dny zázraků jsou minulostí a takové věci už nejsou,“ tím se k Božímu věčnému světlu obracíme zády.

32 A když cestovali dál, vidím je, jak sestupují z hor a jdou k západním svahům. Šli podél těch svahů dolů k řece Tigris, a potom šli podél té velké řeky Tigris stále níž, až došli do Babylonu, přebrodili Eufrat, pokračovali stále dolů, až přišli na kraj Palestiny. A radovali se! Cestovali v noci, protože pro cestu pouští bylo v noci chladněji. A další věc byla ta, že ta hvězda svítila ve tmě, takže museli následovat to světlo. A to světlo bylo jejich průvodcem.

A když se přiblížili, dostali se konečně do Jeruzaléma. Ale jakmile dosáhla Jeruzalém, zhasla. Když dorazili do Jeruzaléma, *hvězda* náhle zmizela, protože teď přišel jejich čas, aby oni svítili světlem.

33 Ubírali se touto velkou metropolí s křivolakými ulicemi, ulicemi toho starodávného hlavního města, které bylo sídlem světa. Jeruzalém byl svého času sídlem toho velkého Melchisedecha, o kterém tak mnoho psali velcí starodávní proroci a znalci Písma. Ale vzhledem k jejich línému, tělesnému, napůl omámenému bezbožnému životu to světlo Evangelia zhaslo.

A tady byli v tom židovském městě pohané a volali: „Kde je ten narozený židovský Král? Viděli jsme totiž na východě Jeho hvězdu a přišli jsme se Mu poklonit.“ Ó, milosrdný Otče, jaká je to zarážející událost tohoto dne, když se na to podíváme a zamyslíme se nad tím! Ti Židé tak *tvrdě* spali, že museli přijít mudrci — východní pohané — z dalekých krajů, kteří putovali, aby našli Krále Židů, a oni o tom nic nevěděli.

Dnes vzal Bůh nevzdělané lidi, chlapce a děvčata, kteří pravděpodobně nemají víc než základní vzdělání, které On povolal mocí Ducha svatého, kteří volají do uší církve: „On je zde ve své velké moci,

aby odhalil sám sebe a aby se dal poznat," a církev o tom nic neví.

34 Oni přišli, aby vzdali čest. Přišli, aby vzdali poctu Králi králů. A církev ve svém denominačním spánku o tom nic neví. Byli to cizinci. Jak ta zvířata budila obdiv v jejich visících orientálních čalounech a střapcích, které na nich visely. A jak jednou řekl Philon: „Nebyli to králové, ale byli natolik vznešení, že byli úctyhodnými hosty Krále.“ A zde jsou, sedí obkročmo na těch majestátních zvířatech, chodí ulicemi a říkají: „Kde je ten narozený židovský Král?“ Bible říká, že: „Herodes a s ním celý Jeruzalém byli velmi rozrušeni.“ Jejich svědectví něčím pohnulo.

Není to dnes příliš špatné, že církev nedokáže povstat ze své hlouposti svých teologických praktik, aby viděla sílu živého zmrtvýchvstalého Krista a Jeho slávu - zatímco negramotné nevzdělané mezidenominační hnutí dobývá svět!? Pojď a dívej se na slávu živého Boha. Duch svatý sestupuje přesně tak, jak to dělal na začátku. Písmo svaté se musí vyplnit a zde to máme na konci času.

35 A když ti mudrci chodili těmi ulicemi, zburcovali tímto poselstvím lidi, od krále až po sluhu: „Kde je? Kde je?“ Nikdo jim na to neodpovídal.

A dnes, když se sputniky míhají po obloze, když jsou znamení totálního zničení na dosah ruky; když muži a ženy si užívají v hříchu a žijí v bezbožnosti, ti lidé křičí: „Co to znamená?“ A církev na to nemá odpověď. Ona leží pohroužena ve snu.

Ale Duch svatý, Boží nesmrtelné a věčné světlo je zde, aby svítilo na každého, kdo chce a může. Jej přijmout.

36 To světlo zhaslo. Oni vydávali své svědectví. Nakonec svolali zasedání rady Sanhedrinu. Přišli tam mudrci a proroci s proroctvím malého proroka, malého nepatrného proroka, jménem Micheáš. A řekli králi: „Je napsáno: ‚Ty Betléme, zda nejsi nejmenší mezi knížaty judskými? Právě z tebe má vzejít ten, jenž bude vládcem v Izraeli.‘ Proto to musí být Betlém, kde se musí narodit Kristus, ten Král Židů.“

No, nikdo jim neřekl, jak se mají dostat do Betléma. Ale když vyšli z brány a opustili to město temnoty, to světlo se před nimi znovu objevilo. Ta hvězda se zjevila. Bible říká: „Oni se zaradovali nesmírnou radostí.“ Museli opravdu trochu křičet. Radovali se nesmírnou radostí. Byli bez sebe. Ta hvězda se ukázala, aby je vedla k poslednímu místu jejich cesty.

37 Oni ji následovali. Teď si všimli, že je níž, než obvykle bývala. Je teď prostě trochu blíž. A nakonec... pokračovali v cestě, radovali se a oslavovali Boha celou noc, a byli vedeni rukou Páně. Nakonec ta hvězda sestoupila do obyčejného chléva, který byl takovým malým místem na horské stráni, jeskyní, a tam ta hvězda nad tou jeskyní spočinula. A tito vznešení mudrci, kteří byli déle než rok a půl na své pouti, se na své cestě neubírali, nesledovali a nenásledovali (žádný jiný směr) nic jiného než tu hvězdu. A když ona tam spočinula, oni vešli dovnitř a tam našli to Nemluvně a Josefa a Marii. A oni přinesli dary ze své pokladnice. Darovali Mu zlato, kadidlo a myrhu.

Kdybychom jenom měli čas! Zastavme se *tu* na chvíli.

38 Co představovalo zlato? On byl Král. On se neměl stát Králem; On se už narodil jako Král. On byl Božím věčným Králem. On byl Král, a tak *Mu* darovali zlato.

Darovali *Mu* kadidlo. To je velice vzácná vonná látka, nejlepší jakou můžeš sehnat. Co znamenalo kadidlo, ta vonná látka? On byl příjemnou sladkou vůní pro Boha, protože chodil sem a tam a uzdravoval nemocné a konal dobro. Zlato, poněvadž byl Králem. Kadidlo, protože byl příjemnou sladkou vůní pro Boha. Jeho život se *Mu* tak líbil, že Bůh dýchal v Jeho svatosti a kráse, protože to byla Jeho vlastní svatost odzrcadlená v Něm.

Ó, kdybychom mohli být příjemnou vůní, kdyby se v nás mohla odzrcadlovat Boží svatost, až bychom chodili sem a tam a konali dobro jako Ježíš z Nazaretu, až by to bylo příjemnou vůní pro Pána.

Ale my se hádáme, argumentujeme, jsme rozčilení, pochybujeme, a to je důvod, že se to v Božím nose stává zápachem. Naše životy se toulaly na takových místech, na kterých jsme být neměli. Mluvíme věci, které bychom mluvit neměli. Děláme věci, které bychom dělat neměli. Hádáme se a stojíme po straně světa a ve velmi důležitých okamžicích zapíráme Krista. Z toho důvodu nemůžeme být příjemnou vůní.

Ale On byl, a mudrci *Mu* dali kadidlo.

39 No, oni *Mu* také dali myrhu. Každý ví, že myrha je velice drahá, ale hořká byla. Myrha: Co myrha představuje? Jeho velkou nejvyšší oběť. Jeho mladý život byl rozdrčen na Golgotě, kde Jej hříchy světa přibily hroty hřebů. Zlato, protože byl Králem. Kadidlo kvůli Jeho milému láskyplnému životu. A myrha kvůli Jeho oběti za hříšníky, za které zemřel. „On byl zraněn za naše přestoupení, potřen za naše nepravosti. Kázeň pokoje našeho byla na Něm, a Jeho podlitinami jsme byli uzdraveni.“ Proto *Mu* darovali myrhu.

40 Když byli ve snu Bohem varováni, odešli jinou cestou. Nevrátili se zpátky, ale jejich cesta skončila. Hvězda ukončila svůj běh.

Co pro nás dnes znamená ta hvězda, přátelé? Daniel nám dává odpověď. Daniel 12:3, je tam řečeno: „Ti, kteří jsou moudří a znají svého Boha, budou svítit jako nebeská klenba, a ti, kteří obracejí mnohé ke spravedlnosti, budou svítit jako hvězdy navždy.“

41 Čím tedy dnes jsme? Jsme hvězdami. Každý znovuzrozený křesťan je svědectvím pro Pána Ježíše Krista, hvězdou, aby odzrcadloval moc a svatost Pána Ježíše; aby Ho odzrcadloval ve svém životě, aby Ho odzrcadloval v Jeho slovech, aby Ho odzrcadloval v Jeho uzdravující moci, aby Ho odzrcadloval v Jeho zmrtvýchvstání, aby Ho odzrcadloval každým způsobem, tak jak On byl odzrcadlením pro nás skrze Boha Otce. My jsme hvězdami.

Dávejte pozor! Jakou hvězdou byste měli být? Ta hvězda nebyla vedena svoji vlastní silou. Byla vedena nebeskými silami všemohoucího Boha. A jestli někdy budeme odzrcadlovat Krista pro hříšníky, budeme muset být vedeni Duchem svatým. Římanům 8:1 říká: „A proto již není žádné odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši, kteří nechodí podle těla, ale podle Ducha.“ Jestli budeme hvězdou, abychom odráželi světlo Krista a abychom přiváděli hříšníky k Němu, musíme být vedeni Duchem svatým. Jistě!

42 Proto nemůžeme být něčím obyčejným. Musíme být neobyčejní. Nemůžeme být obyčejní, protože Boží lidé jsou lidmi zvláštními. Takovými byli v průběhu věků.

Přestože ta hvězda byla zvláštní, přesto byla nádherná (oslnivá). Ne oslnivá (vynikající) ve světském vzdělání, ve světských věcech, ale vynikající jako oběť před Pánem. My se sami pokojujeme, tak jak to udělali ti mudrci v přítomnosti Krále králů, abychom odráželi Jeho světlo.

43 Ty jsi hvězda. Každý křesťan je hvězdou, aby provázel ztracené, aby vedl unavené nohy poutníka, těch, kteří hledají. Tedy, ta hvězda nemůže vést sama sebe; ona musí být vedena Duchem. Musí odzrcadlovat Boží nádheru ve svém životě, aby se zdržovala od věcí tohoto světa a aby žila pobožně a střízlivě v tomto zdejším životě. Ona musí odzrcadlovat světlo Toho velkého, který zazářil.

Co potom máme dělat? Povstat a svítit Božím světlem pro umírající. V hlubokých temnotách tohoto světa máme svítit přítomností Pána Ježíše v Jeho moci zmrtvýchvstání. Jaký byl včera, takový je dnes, abychom Ho odzrcadlovali.

44 Ale pamatujte, potom znovu ta hvězda, když dokončila svůj běh, nepřijala žádnou čest. Ta hvězda prostě přivedla ty muže k jejich cíli a ukázala jim to dokonalé světlo.

A my, jako údy Kristova těla, dnes dopoledne, přátelé, my jsme Božími světly, ale nepřijímáme pro sebe žádnou čest. Když máme našeho pacienta, naši osobu, kterou vedeme; když je máme, musíme vzít v nemilost sami sebe a vést je k tomu velkému a dokonalému Světlu, které září, aby osvítilo cestu každému člověku, který přichází na svět, k Pánu Ježíši Kristu. Ne k nějakému mýtu nazvanému Santa Klaus, ne do nějaké denominační církve; ale k tomu pravému a dokonalému Světlu, k Ježíši Kristu, živému Bohu.

45 Modleme se.

Se skloněnými hlavami do prachu, odkud vás Bůh vzal; jednoho dne, tak jistě jako že hvězdy svítí v noci a slunce ve dne, se do toho prachu vrátíš. Jestli jsi dnes tady v tomto vánočním předvečeru a chtěl bys mít Ducha svatého, aby tě vedl ke Spasiteli a chtěl bys Jej takovým způsobem přijmout, nechtěl bys k Němu jednoduše zvednout ruku a říct: „Bože, buď mi milostiv. Sviť na moji stezku, po které denně chodím. A veď mne nakonec do toho dokonalého Světla, aby můj život mohl splynout s Jeho *životem*, a budu mít nesmrtelné věčné světlo.“

Ať ti Pán žehná, moje drahá sestro; i tobě, moje sestro; tobě můj bratře, tobě bratře tam vzadu, i tobě sestro, i tobě můj bratře. Bůh vidí vaše ruce. Ó, tebe sestro, Pán tě vidí. Ano, vás tady, paní, Pán vás vidí, jistě.

46 „Ó, Ježíši, sešli dnes ráno Ducha svatého, veď můj ubohý, v omyl uvedený život. Utíkal jsem a stal jsem se členem určité církve; byl jsem katolík a potom jsem byl baptista, potom jsem byl presbyterián. Šel jsem k letničním. Šel jsem prostě všude. A teď zjišťuji, Pane, prostě přemýšlím, nejsem si jistý, kde stojím. Ale ať to nebeské tělo, ať ta nebeská bytost Jitřní hvězdy, ten velký Duch Boží, mne dnes vede na to místo v Něm, kde chci být, kde mohu připravit své srdce jako jesle, a chovat Jej, tak aby mě mohl vést skrze všechny ty stíny, údolí stínů smrti, abych neměl žádný strach, když přijdu na konec té cesty.“

Je tady ještě někdo, než zakončíme? Bůh vám žehnej, pane, i vám pane, i vám pane. Ano, byla to významná doba mužů. Ano. Jindy to většinou bývají ženy; tentokrát své ruce zvedli muži. Jistě, byli to moudří muži, kteří přišli, hledali a následovali to světlo. Bůh chce tebe.

47 Mladá Marie a Josef vešli do toho města a tam se narodil Ježíš. V té době dorazili mudrci, oni putovali

už dlouhou dobu, ale nakonec došli ke svému velkému finále; ta hvězda je vedla. No, ty jsi už dávno chtěl být křesťanem, možná jsi ušel dlouhou cestu. Možná to je dnes dopoledne finále, protože teď Ho přijmeš jako svého Spasitele, zatímco Jej kolébáš ve svém srdci. Je tu ještě někdo, než zakončíme tuto výzvu k oltáři? Ať ti Pán žehná. Velmi dobře. Děkuji.

48 A teď, kolik z vás zde by chtělo říct: „Ó, Pane, jak mi bylo řečeno z Písma, které nemůže selhat, že v té myrze, která Ti byla obětována, ona zde představovala vyhlazení Tvého života. Byl jsi zraněn za naše přestoupení, Tvými podlitinami jsme byli uzdraveni. Ty jsi vytrpěl kruté bičování u pranýře, aby nás Tvoje rány mohly uzdravit. Potřebuji dnes Tvoji moc k uzdravení, Pane. Vyjmeš prostě z mého života všechny pochybnosti? Vezmi je ode mne, abych už nepochyboval. Dovol mi k Tobě právě teď přijít v pokoře, a věřit Ti ve věci mého uzdravení.“

Zvedli byste svoji ruku, vy, kteří jste nemocní? Pán ať ti daruje to, o co prosíš, můj drahý příteli.

Mohl bys o NĚm pochybovat? Určitě ne. On dnes stojí jako velikonoční Dítě... nebo jako vánoční Dítě, Syn Boží, ten uspokojující každou potřebu. On uspokojí každou potřebu. On uspokojí všechny potřeby, které máš. Prostě Jej přijmi. Co je nám řečeno v Bibli, abychom dělali? „Vkládejte ruce na nemocné a oni se uzdraví.“

49 Nebeský Otče, já Ti teď přináším tuto malou skupinu lidí, kterou jsi *sem* dnes ráno poslal, aby slyšeli poselství té hvězdy; jak jednáš s člověkem na všech stezkách jeho života. Ty jednáš s pašerákem. Ty jednáš s opilcem. Ty jednáš s vědcem. Ty máš zájem o hospodyně v domácnosti. Ty se zajímáš o kazatele. Ty jednáš s členem církve. Ty jsi Bůh. Ty jsi tak velký, že před Tebou nikdo nemůže utéct. A těm, kteří jsou upřímní ve svých srdcích, ve všech národech a všech vyznáních, prokazujíš milosrdenství.

Děkujeme Ti tedy dnes ráno za ty, kteří zvedli své ruce — odhaduji nějakých dvacet nebo třicet rukou. A já se modlím, Bože, aby právě v této chvíli, právě teď, aby to velké věčné a nesmrtelné světlo proniklo do jejich duší, aby našli pokoj pro svoji mysl, po kterém tolik toužili a hledali ho tím, že se stávali členy církve a procházeli určitými rituály. Ale ať na ně zasvítí Duch svatý.

Jak řekl Izaiáš: „Ten lid seděl ve velké temnotě, ale zazářilo nad nimi velké světlo.“ Dej, Pane, aby toto proroctví mohlo být dnes vyplněno v srdcích těch, kteří po Tobě touží. Dej jim pokoj, který převyšuje veškeré porozumění, a dej jim dokonalé uspokojení, protože se potkali s Tebou a mluvili s Tebou a obětovali Ti svoje životy, celé zlomené a roztržené, abys Ty, pomocí svého zlata, kadidla a myrhy, je mohl uzdravit a udělat z těch lidí nádoby cti pro Tvoji vlastní slávu. Dej to, Pane.

50 A teď pro nemocné a trpící; Ty jsi nám dal určitý příkaz, že se za ně máme modlit a klást na ně ruce. Tys řekl (poslední slova, která vyšla z Tvých drahocenných rtů): „Jděte do celého světa a kažte Evangelium. Tato znamenají budou následovat ty, kteří uvěří; a jestli budou vkládat ruce na nemocné, oni se uzdraví.“

Víme o jedné milované malé holčičce, která tady leží, kterou její milovaní dopravili letadlem z Floridy, a ona je teď ve velmi vážném stavu. Mnoho z Tvých služebníků se již za ní modlilo. A mnoho lékařů jí vyšetřovalo a *bezradně* kroutili hlavou a konstatovali: „Tady se už nedá nic udělat.“ Ale já se tak těším, že ta prostá matka a i ti ostatní, to nechtějí přijmout jako odpověď. Oni jsou rozhodnutí uvidět, že každý kámen bude odvalen. Ó, dej to, Pane, a také všem ostatním, kteří tady sedí.

51 Dnes ráno tu sedí mnozí, kteří by mohli povstat a vydat svědectví, jako to udělali ti mudrci: „My jsme viděli Jeho hvězdu na východě.“ Mnozí by mohli povstat a říct: „Ochutnali jsme z Jeho dobroty a pocítili jsme Jeho uzdravující moc,“ která z jejich těl vzala pryč rakovinu, slepotu zraku, ochrnutí údů a nemoci všeho druhu. A my Mu, Pane, hlasitě a ze všech našich sil ve všech národech provoláváme slávu.

Ať Tvé děti, které jsou tu dnes dopoledne, ať jsou rovněž účastni Jeho požehnání. Když vykonáváme naše povinnosti, jako kazatelé, abychom se modlili a kladli na ně ruce, dej, Pane, aby byli uzdraveni ve jménu Tvého Syna, Pána Ježíše, který řekl: „Budete-li prosit Otce v mém jménu, já to udělám.“ Jak bychom o tom mohli pochybovat, jestliže to řekl Bůh? Je to stejně tak pravdivé, jako ta proroctví Daniele, která se musela vyplnit; tak pravdivé jakože žije Bůh; tak každé Slovo musí být vyplněno. A já se modlím, abys to daroval ke své slávě. Amen.

52 Je to podle mé nejpokornější víry a upřímnosti a poctivosti mého srdce, že pokud muži a ženy, kteří zde zvedli ruce, aby přijali Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele... Já vím, že zpravidla jsou lidé přiváděni k oltáři. To je v pořádku. Nic proti tomu nemám. Ale když přicházíte k oltáři, můžete udělat pouze jednu věc, a to je, říci Bohu, že jste vděční za to, že vás spasil. Protože v té chvíli, když to, co říkáte, myslíte doopravdy, když zvedáte ruce, právě v té chvíli vás Bůh přijímá na základě vašeho svědectví. Vy jste se vzepřeli zákonu gravitace, přesně tak jako ta hvězda neuposlechla zákon sluneční soustavy.

Sluneční soustava se pohybuje podle ustanoveného pořádku. Ona se musí tímto způsobem pohybovat. Ale tato hvězda to neuposlechla, přešla nad tím vším, protože Bůh ji řídil.

53 Přirozený život dnes říká, že mnozí z vás zde musí zemřít. Lékař udělal všechno, co mohl. To je pravda. Ale Duch živého Boha se tomu vzepřel a řekl: „Já tě přes to přenesu.“ Možná se to nestane v jedné vteřině. Oni vytrvali, jako kdyby uviděli Toho, který byl neviditelný. Abrahamovi bylo dáno zaslíbení a on čekal dvacet pět let, než se to uskutečnilo; on stále kráčel dál a všechno, co bylo v protikladu s tím zaslíbením, považoval jako, kdyby to nebylo.

Já bych tady nestál o těchto Vánočních svátcích a neříkal tyto věci před touto malou skupinou lidí, kdybych nevěděl, o čem mluvím.

54 Včera... ta žena je možná tady, jmenuje se paní Wrightová. Je tady paní Wrightová z New Albany? Mnozí z vás ji možná znají. Myslím, že v New Albany je velice známá. Poslední shromáždění s uzdravováním tady, kde... Nevěděl jsem; bylo to v čase rozpoznávání. [Prázdné místo na pásku.]

Příští neděli večer, dá-li Pán, se možná pokusíme o službu s rozpoznáváním. Nemůžeme to udělat v neděli dopoledne, dobře, protože před týdnem minulou neděli ráno jste viděli, co se stalo. Vidíte, lidé sem nepřicházejí dostatečně včas, aby se postavili do řady, a tak dále, protože ráno musíte umývat nádoby a podobně. Ale v neděli večer... můžeme to zkusit, možná příští neděli večer, pokud bude Pán chtít.

Když probíhala služba s rozpoznáváním — chci se zmínit jen o jednom případě, potom až vám povím o paní Wrightové.

55 Ona se sem nemohla dostat. Lékaři z New Albany... mohl bych je jmenovat, ale to by asi nebylo moudré, protože oni častokrát nechtějí, abychom to dělali. Snažíme se, nakolik je to možné, žít se všemi lidmi v pokoji.

My naše lékaře máme rádi. Možná tady dnes dopoledne lékaři sedí. Mnozí lékaři jsou mými přáteli, jsou to dobří lidé, křesťané, kteří důvěřují Bohu. Oni nejsou uzdravovatelé; jsou to jenom lidé. Co mohou udělat fyzicky, to udělají. Pomáhají prostě přírodě. Oni ne... Oni srovnají kost; odstraní embolii nebo něco takového. Ale Bůh musí stvořit buňky. Bůh je tím jediným, který může uzdravit nebo stvořit tkáň; žádná medicína to neudělá.

No, ta žena měla ve svém srdci hrudky sražené krve. Bylo jí kolem šedesáti. Ona tak rychle otekla, že byla znovu tak silná, jak vždy bývala. A oni zatelefonovali a moje žena mě zavolala k telefonu a řekla: „Bille, chce s tebou mluvit nějaká žena z New Albany.“

56 Řekl jsem: „Dobře sestro, přijed' dnes ráno. Budeme mít v modlitebně bohoslužbu s uzdravováním.“

Ona řekla: „Můj drahý bratře,“ řekla, „já bych ji chtěla přivést, ale ona se nedokáže ani pohnout.“ A řekla: „Ona právě teď umírá.“ Řekla: „Je to s ní beznadějně.“ Řekla: „Slyšeli jsme o těch velkých věcech, které Bůh vykonal skrze tvé modlitby. Nechtěl by ses za ní pomodlit? Přijdeš?“

Řekl jsem: „Nemohu přijet. Ale můžeš jí přiložit k uchu sluchátko?“

Ona řekla: „Myslím, že budu schopna přisunout její postel.“ A přisunula postel a dostala tu ženu ke sluchátku; ona nemohla téměř mluvit.

Řekl jsem: „Pokud budeš věřit!“ Víra je podstata věcí, v něž doufáme. Ne to, co si jenom myslíte, ale to, co skutečně víte. Víra je...

57 Jednou v neděli jsem řekl: „Kdybych byl k smrti vyhladovělý a prosil bych... Jeden bochník chleba by mi zachránil život, a ty bys mi dal dvacet pět centů; mohl bych se radovat právě tak, jako bych už ten chleba měl, protože chleba je dost.“

A je dostatek moci k uzdravení. „Pokud můžeš uvěřit,“ to je těch dvacet pět centů; já se mohu radovat, protože možná ten chleba je deset mil ode mne, ale když mám těch dvacet pět centů, víra je základem věcí, v něž doufáme. Já jsem tak šťastný s těmi dvaceti pěti centy, jako bych už ten chléb jedl, i když mám ještě dlouhou cestu před sebou; přecházím přes koryta potoků, přecházím brody řek, přelézám po kládách stromů a přes úseky vřesovišť a nahoru přes kopec. Možná jsem celou dobu čím dál tím víc hladový, až dostávám křeče; tak jsem hladový. Ale budu se celou tu dobu radovat, protože držím těch dvacet pět centů — tolik stojí ten bochník chleba — nehledě na to, jaké jsou okolnosti.

Abraham se radoval celých dvacet pět let a zachovával ve svém srdci víru, že Bůh má moc vykonat to, co zaslíbil. A on obdržel to, o co prosil.

58 Drahá milovaná sestro, bez ohledu na to, jaké jsou okolnosti, vezmi těch dvacet pět centů, tuto víru, v-í-r-u. Vezmi to do svých rukou, vezmi ji do svého srdce a řekni: „Bez ohledu na to, co se děje...“ Teď nemůžeš víru předstírat. Musíš skutečně věřit. „Moje dítě bude žít, protože v mém srdci... Bůh dal

zaslíbení a já mám víru tomu věřit." A potom všechno ostatní se začíná vytrácet. Vidíš? Bůh to nechá posunout přímo do té sféry.

59 Ta žena mi včera telefonovala. Někdo z nich zvedl telefon; ona to nedokázala pochopit. Moje žena šla k telefonu; ona to nebyla schopna pochopit. Chtěla se mnou mluvit. Řekla: „Bratře Branhame, chválím tvé jméno.“

„Moje jméno? Kvůli čemu?“ namítl jsem.

Řekla: „Ó, kdybys mě jen mohl vidět!“

Řekl jsem: „Potom chvála Bohu; On byl tím, který to udělal.“

Řekla: „Doktoři tam nemohou dokonce najít ani kousek té krevní sraženiny. Rozpadla se a zmizela. A já jsem normální, mohu se pohybovat a jsem zdravá, tak zdravá, jak jsem ještě v mém věku nebyla.“ Jmenuje se paní Wrightová. V současnosti žije... Ona mi řekla, jak se jmenuje. Je někde z New Albany, teď přesně nevím odkud.

60 Během bohoslužby s rozpoznáváním minulou neděli, bylo to před týdnem, stál jsem tu a řekl: „Nechci nikoho místního z této modlitebny. Chci ty, kteří nejsou z této modlitebny. Ať Duch svatý promluví.“ Ale nějakým způsobem, někde daleko vzadu, na jedné straně nebo druhé, byl jeden mladý člověk, který se jmenuje Hickerson. Všichni znáte bratra Hickersona. On je skutečně opravdovou trofejí Boží milosti. Byl tam někde skrčený mezi jinými lidmi. Já jsem o něm ani nevěděl. Ale Duch svatý to tak všechno zařídil. On se díval přes rameno nějakého muže, který tam vzadu seděl, a já jsem nevěděl, kdo to je.

Řekl jsem: „Ten mladý muž, který se na mne dívá přes rameno tamtoho muže. On se modlí za někoho ze svých milovaných; myslím si, že za bratra nebo za švagra, nebo někoho takového, který je v ústavu pro duševně nemocné; ztratil rozum a není pro něho naděje, že by se kdykoliv uzdravil.“ A bylo řečeno: „Tak praví Pán. On se uzdraví.“ A ten mladý muž tomu uvěřil; nicméně já jsem o tom v následujících dnech nic nevěděl.

A včera ho propustili z ústavu pro duševně nemocné v Kentucky, jako úplně normálního zdravého člověka. A náš mladý metodistický kazatel, bratr Collins, další trofej Boží milosti, možná že je dnes ráno tady. Možná, že jsou tady oba dva. A oni přijeli včera večer ke mně domů, s bratrem Palmerem z Georgie, a říkali, že ten chlapec projížděl kolem, byl na cestě do Louisville, potom co byl propuštěn z psychiatrického ústavu. A byl rovněž spasen, a jel tam, aby napravil všechno to zlo, které napáchal; trofej. Boží nesmrtelná milost!

61 On je tentýž včera, dnes i na věky. Nedej se oklamat nepřitelem! Existuje nesmrtelné světlo, které září; tím nesmrtelným světlem je Ježíš Kristus, Boží Syn. Věř v Něho. Zakotvi to ve svém srdci. Přijmi to ve víře.

Modleme se a já na vás budu vkládat ruce a mazat vás olejem, a sledujte, co Bůh udělá,

62 bez ohledu na to, jaké jsou okolnosti.

Ježíš v evangeliu Marka 11:23 řekl: „Jestli řekneš této hoře: ‚Zvedni se a vrhni se do moře,‘ a nepochybuješ ve svém srdci, ale věříš, že to, co říkáš, se uskuteční, stane se ti, co vyslovíš.“

Dovolte mi teď citovat z Lexikonu, je to původní řečtina. Tam to zní takto: „Jestli promluvíš k této hoře: ‚Zvedni se a vrhni se do moře,‘ a nepochybuješ ve svém srdci, ale věříš, že to, co jsi vyslovil, se děje, můžeš mít to, co vyslovíš.“

63 Když jsi řekl: „Horo, pohni se,“ a ona tam stále stojí, ty říkáš: „No, to se nestalo.“ Ó, to se stalo. Když jsi řekl: „Horo, pohni se,“ možná se z těch stovek miliard a miliard tun uvolnilo jedno malé důležité zrnko písku. Jedno malé zrnko se pohnulo; ale začalo se to díť. Držte se té víry a pozorujte, jak se ta hora ztrácí. Určitě.

Řekni ve svém srdci: „Nemoci, odejdi od mého dítěte. Nemoci odejdi z mého těla, ve jménu Pána Ježíše“ a nepochybuješ. Právě v té chvíli na sebe ty dobré zárodky oblečou nové brnění a novou zbraň a nepřítel začíná ustupovat. On je poražen, protože Kristus, když vypil svoji myrhu na Golgotě, porazil ďábla i všechnu jeho moc. Strhl z něho všechno, co měl, a on není ničím jiným než blufem [Poznámka 2: Slovník spisovné češtiny „bluf“ — chvástivé nehorázně lživé tvrzení; zveličená nepravda; žvást; klam; působit na někoho, na něco blufem; naplano někomu hrozit.]. Díky tomu tím dokážeš projít a On to udělá.

My jsme odhodlaní z milosti Boží kázat Evangelium a odrážet Jeho světlo, dokud On nepřijde.

64 Tak tedy, Pane, zbytek náleží Tobě. Budeme sem teď zvat tyto lidi a ať Duch svatý přijde do této malé modlitebny a vzbudí víru v každém srdci, když budou vstávat a přicházet sem, aby za ně bylo

modleno. Kéž by mohli dnes odejít a udělat to stejné, co ti moudří muži, když uviděli znova tu hvězdu, po tom období temnoty; oni se radovali nezměrně velkou radostí. A dovol to těmto lidem, když budou pomazáni a bude za ně pomodleno. Jakub řekl v evangeliu: „Zavolejte starší a ať vás pomazou olejem a modlí se za vás. Modlitba víry uzdraví nemocného.“ Ať se lidé radují nezměrně velkou radostí, ať vědí, že víra Boží pronikla do jejich srdcí a oni obdrží to, o co prosí.

Otče, Ty jsi svoji část vykonal. Já jsem udělal všechno, o čem jsem věděl, s výjimkou vložení rukou na ty lidi a jejich pomazání. Tedy, zbytek bude náležet jim. Kéž by to neselhalo. Ať dnes ráno každé kolečko nesmrtelných Božích hodin pracuje dokonale, když nemocní budou pomazáni. Pro Ježíše Krista o to prosíme v Jeho jménu. Amen.

Pokud můžeš jen věřit, prostě jenom uvěřit,
všechny věci jsou možné, jenom...

Jak ve mně ta píseň něco působí! Stovky jazyků... Slyšel jsem, jak to zpívali pohani i Hotentoti [Poznámka 3: Původní obyvatelé jižní a jihovýchodní Afriky; dnes asi 40 000 osob.], když jsem přicházel na pódium.

Ta stejná žena, tatáž pianistka, pokud vím, tu píseň hrála před jedenácti lety, než jsem odešel do služby. Napsal ji můj přítel Paul Rader.

65 Když Ježíš sestupoval z hory, uviděl chlapce, epileptika. Učedníci v té věci nedokázali nic udělat. *Ten člověk* řekl: „Pane, smiluj se nad mým dítětem.“

On mu odpověděl: „Mohu, budeš-li věřit, neboť všechny věci jsou možné; jenom věř.“ Tady odsud vzal Paul svůj text.

Jenom věř. Jenom...

No, nedívejte se teď na vaše nemoci. „Jenom Mu...“ Nemůžete to udělat?
Všechny věci jsou možné, jenom...

66 Jen pamatujte, On tu stojí. On je velice milý. On to zaslíbil. On zrcadlí svá světla; pohledte na jiné, kteří byli uzdraveni. Jistě, ty můžeš být uzdraven také. „Pohledte na mě,“ uzdravený slepý člověk, vidíte. Pohledte na jiné, jednoduše se dívejte na to, co Pán udělal!
...možné

Kolik z vás věří, že právě v této chvíli máte víru ve svém srdci, abyste mohli říci: „Já věřím, že to je vyřešeno. Věřím, že Ho můžu přijmout právě teď. Věřím, že mohu říct, že budu zdrav. Bez ohledu na to, co se děje, já říkám té hoře nemoci: ‚Uхни se a opusť mne, nebo mého milovaného nebo kdokoliv to je.‘ Já věřím, že se to stane.“

Sledujte, co se děje. Ta nemoc se začne trhat. Začne ustupovat. První věc, víte, lékař řekne: „Co se tu stalo?“ Je to tak. Pokud můžeš věřit...

67 Přišel bys, bratře Neville? Teď ať ti, kteří jsou tady v této uličce, ať se postaví na tuto stranu, a vy, kteří jste v této uličce, přejděte prostě dozadu a přijďte kolem, pokud chcete, abychom mohli mít jednu řadu. A starší sem přijdou dopředu a budou u těch lidí stát, když se za ně budeme modlit.

Teď ta malá holčička, půjdeme dolů a pomodlíme se za to malé dítě, které tu leží. Půjdeme přímo k ní, tam kde je.

68 Chci, aby ti, kteří... ostatní, kteří tu jsou, abychom se za ně pomodlili, aby teď přešli na tuto stranu. Chci, aby teď každá osoba, která tu je, aby se modlila. Vy jste částí toho, abyste s tím spolupracovali. Pomocníci, kteří tam stojí, vás nasměrují do té řady, kam se teď máte seřadit.

Všechno je možné, jenom Mu věř.

Neboj se malé stádečko, od kříže k trůnu,
ze smrti k životu, On šel pro ty své.
Veškerá moc na zemi, všeliká moc na nebi,
je dána Jemu pro stádečko Jeho lásky.

Co teď říká ta vánoční hvězda?

Jenom věř, jenom věř,
všechno je možné, jenom věř.
Jenom věř, jenom věř,
všechny věci jsou možné, jenom věř.

69 Moji drazí přátelé, je tu mnoho takových, kteří se teď za vás modlí; dobří muži a dobré ženy, posvěcené, pobožné ženy a muži.

Můj bratr Neville tady stojí vedle mě, o kterém mnoho let vím, že je pobožnou osobou. Lidé, kteří

nejsou z tohoto města a přicházejí sem, mi telefonovali a říkali: „Kdo to je ten člověk, je to tvůj pastor? Dej mi jeho adresu, chci mu napsat. Zdá se, že je to velice upřímný člověk.“ Jsem tak šťastný, že mohu říct: „A jeden z nejzbožnějších lidí, jaké znám.“ On žije tím, co káže a o čem mluví. Má v ruce nádobku s olejem.

A Bůh má ve své ruce moc.

Máš ve svém srdci víru? Jestli ji máš, pak se to musí stát. Tady po druhé straně jsou kazatelé a sedí tu také zbožní lidé, a oni se za vás budou modlit. Něco se teď musí stát.

70 Něco tě dovedlo až sem; byla to hvězda, ta Hvězda, Jitřní hvězda. Přijmi teď to nesmrtelné věčné světlo. Stejně tak jako vy, i my postupujeme podle tohoto daného postupu, jako například, když vás křtíme nebo cokoliv, rozumíte. „Pomažte nemocné olejem a modlete se za ně; modlitba víry nemocné uzdraví.“

Ježíš řekl (ta poslední slova ke své církvi): „Tato znamení budou následovat ty, kdo uvěří; budou vkládat ruce na nemocné a oni se uzdraví.“ Jinými slovy bych řekl toto; předložil bych vám to slovy, které znáte: „Kdekoliv je toto Evangelium kázáno, na celém světě, moji služebníci budou na nemocné klást ruce a oni se uzdraví.“ Rozumíte.

Existuje jenom jedna věc, která to odsuzuje, a to je nevíra. Vidíte, nezáleží to... dokonce i kdyby nějaký bratr nebo i já, kdybychom k tomu nebyli ani způsobilí, abychom kázali Evangelium; a opravdu nejsme, jenom díky Jeho milosti. Ale bez ohledu na to, čím bychom byli, je to Jeho Slovo. Za námi stát nemusí, ale musí stát za svým Slovem: „Jestli můžete věřit.“

71 No, kolik z vás tam v obecenstvu se bude modlit za tyto lidi? Zvedněte ruce. Chtěl bych, abyste se tam, vy lidé, podívali. Právě odtamtud jsou teď za vás vysílány modlitby směrem k nebi. Ať je teď každá hlava skloněná, a ať se každý modlí, když bratr maže olejem.

72 Teď ještě chvílku, pomodlíme se ještě za tyto lidi společně.

Milosrdný Pane, my teď jdeme dopředu jako Tví služebníci, abychom vykonali povinnost kazatelů. Pane, tady v této řadě je mnoho těch, kteří jsou nepochybně velice, velice nemocní. Někteří z nich jsou blízko smrti. A někteří z nich jsou stále na svých sedadlech. Například ta malá holčička, která sem přiletěla z Floridy. Jsou tu někteří z Georgie a z jiných míst, někteří z Indianapolis, někteří z Ohia, jsou tu dnes ráno shromážděni v té malé skupině; a čekali tu v hotelech a podobně, čekali na tu hodinu, aby se za ně někdo pomodlil. Byli na shromážděních. Sledovali Tvoji pohybující se a působící ruku. A, Pane, vezmi přímo tady a teď pryč ten výmysl o Santa Klausovi, a přines jim skutečný vánoční dar. Dej jim právě teď dobré zdraví, Pane, protože oni přišli s vírou.

A my přicházíme a stojíme mezi nimi a Pánem Bohem nebes, abychom se za ně přimlouvali, abychom se modlili a pozvedli v jejich věci náš vlastní hlas. Ať ani jednomu z nich, Pane, nechybí víra.

Víme, že Slovo to říká. Víme, že tomu věříme. A teď, Pane, kéž by tomu oni uvěřili a přijali to, o co prosili. My teď jdeme dopředu jako Kristovi velvyslanci a s celým tělem církve se jednomyslně modlíme za jejich uzdravení. Ať se to tak stane. A když budou odcházet, ať jdou s nesmírně velkou radostí, protože nad námi vzešla Jitřenka. Proud nebeských světél změnil naši cestu a my vidíme zmrtvýchvstalého Pána Ježíše v Jeho moci a slávě. Amen.

73 Když je mazána ve jménu Pána Ježíše, klademe na ni ruce a prosíme, aby její nemoc byla rukou Všemohoucího Boha vyléčena, v Ježíšově jménu. Amen.

Bůh ti žehnej. Jdi a přijmi to ve jménu Pána Ježíše.

Když je mazán ve jménu Pána Ježíše, prosíme, aby mu byla dána touha jeho srdce, ve jménu Pána Ježíše.

Když je mazán olejem, klademe ruce na našeho bratra, ve jménu...

www.messagehub.info

Kázání

Williama Mariona Branhama

„...ale ve dnech hlasu...” Zjevení 10:7